

המושכת בחוטים

איזה קשר יש לך עם אימא שלך? כדי לבחון את עצמן ביקשנו מהמרואיינות לכתוב מכתב לאימא ולפרט בו בקצרה את טיב הקשר, להעביר לאימא ולקבל ממנה מכתב חוזר. גילינו חוט משי דק שהוא קשר גורדי שמוביל למושכת בחוטים האחת והיחידה - אימא | תמר הדר

“ תקשרי את החוט הזה חזק חזק ללב שלך”, לחשה אימא יקרה אחת לילדתה בעודה מצמידה חוט דמויני לדש הסרפן הפרחוני, קרוב ללב, “ואז אקשור אני את החוט שלי ללב שלי”. והיא סובבה את החוט בתנועות מעגליות.

“עכשיו, גם כשאת תלכי לגן, אנחנו נישאר קשורות, זוכרת? כשאת תתגעגי אלי, הלב שלך יריגש געגע וקצת יתכווץ, וככה הוא ימשוך את החוט. החוט יימשך וימשוך את הלב שלי, ככה שגם אני אריגש את הגעגע הזה אלייך. נכון, ילדונת שלי?” והיא הצמידה נשיקה רכה רכה על הלחי של האפרוחית.

אימהות ובנות וחוט המשי הדק הזה הקושר אותן בקשר גורדי עשוי רוח בלתי נגמר. אימהות ובנות וחוט המשי הדק הזה שגם צורם לפעמים וצורב מחמת רגישותו האינ-סופית. מכובד המשא. אימהות שרצו לומר משהו לבנות שלהן מעבר למתכון לקציצות או ל“תקשרי לו את הכובע”, בנות שרצו לומר משהו ברגע של גילוי לב לאימהות שלהן מעבר ל“מתאים שנבוא בשבת?” או “איך הגב היום?” החמנו לכתוב, לכתוב דווקא, כי זה סיפק רגע של שקט וחיבור פנימי יותר.

והאימהות? החמנו לענות להן. בין היתר, חיפשתי אימא רגילה שתדבר עם בתה; בת רגילה שתדבר עם אימא שלה - ולא מצאתי. לכל אחת מהן היה סיפור, וקשר דק ואישי שקושר אותן ביניהן. סוד של קשר נעלם. וכל אחת, כשכל האור כמעט הלך לו, מבקשת את אימא, מכל האימהות שבעולם, את אימא שלה, זו שהייתה, זו שהייתה רוצה שתהיה. ועכשיו עצרי לרגע וחשבי: מה תכתבי את, לאימא שלך? לבתך?

חוט של אימא-בוסי

כותבת: מירי

בת שלושים וחמש, אימא לשמונה ומונה

את מציעה לי לכתוב את זה לאימא? זה דווקא רעיון... לדבר אתה על כך אני לא מעזה, וגם - היא בעצם לא יכולה לעשות עם זה שום דבר. אני היא שזקוקה לעבודה בבית הספר שהיא מנהלת, אני היא שצריכה את המשכורת ולא יודעת איך אשיג עבודה אחרת. היא לא אמורה לעזור לי, ובכל זאת, את יודעת.

אז לכתוב לה? אני טובה יותר בדיבור, את תכתבי:

תודה רבה אימא, המנהלת החשובה, על האמון שאת נותנת בי ומאפשרת לי לחנך כיתה ו' בבית הספר המצוין שאת מנהלת. את מצליחה בצורה יוצאת דופן לשמור על האימהות שלך ולהביא לי מדי פעם קופסאות סלטים כשאני עובדת בימי חמישי, וגם על המקצועיות שלך, כשאת שולחת את המפקחת לנוזף בי או כשאת מעירה לי על האיחור (הקבוע בימים שאברימי הולך לפיזיותרפיסטית. את לא זוכרת שאת גילית שהוא צריך פיזיותרפיה, אז, בפורים כשהיינו אצלכם?)

ועם כל התודה שלי, אולי זה המקום רק לבטא, רק כדי שנייצר על זה שיח: אימא, קשה לי.

קשה לי ערבוב הגבולות הזה, שבו אינני יודעת באיזה תפקיד אפגוש אותך ברגע הזה, ואיך עלי להתייחס אלייך ברגע הזה ואיך ברגע הבא.

קשה לי עם ההתלחשויות מאחורי הגב שלי,

קשה לי עם הקנאה והמרמור שעולים בצוות,

קשה לי שאת נוהגת מולי כמו מול כולך, הרי אני הבת שלך! קשה לי כשאת מבכרת אותי, הרי אני מורה מהצוות! קשה לי שאינני יודעת אובייקטיבית, מי אני בזכות עצמי, ומי אני בזכותך.

כן, אני יודעת, זה מה יש, וההכרח לא יגונה, ולא הייתי מוצאת משרה אחרת כל כך נוחה. רק תקשיבי גם לצד הזה שלי, ורק ניתן לזה מקום אימוני והכלה. נגיד שהייתי מספרת לך על כל הקשיים האלו שלי עם אימא אחרת, היית מתכרמת אתי נכון? רק את זה אני צריכה ממך עכשיו, אימא'ה - הכלה.

ואימא'ה? המנהלת?

מירי יקרה,

כשחשבתי עלייך, עלו בי פעמים רבות התהיות האלו, איך בת תסתדר במקום עבודה שאימא שלה מנהלת. אני מתארת לעצמי שזה קשה ומורכב, עוד הרבה יותר ממה שהעזת לכתוב כאן. אני רוצה לומר לך, שאף על פי ששכר הלימוד יקר, הוא שווה.

את לומדת להכיל מורכבויות, את לומדת להרחיב את הנפש שלך לסוגים שונים של קשרים בינינו, ויותר מכך, את זכית, בקלות, בעבודת חינוך מצוינת שמעשירה את האישיות שלך ומקרינה אותה מאוד. החלום הגדול שלך מילדות, שבה היית יושבת עם הבובות שלך ומלמדת אותן, קרם עור וגידים, למרות ובגלל הקושי.

אני יודעת שתיעלבי, אבל בקול של מנהלת אוסיף ואומר שאת גם יכולה להתפטר ואעשה הכול כדי שתקבלי פיזיונים. עד כאן המנהלת שאני.

ועכשיו כאימא, יקירתי. כאימא. הנה אני במטפחת ונעלי בית, מחבקת אותך. זוכרת שאמרתי לך שתמיד תוכלי להיות תינוקת של אימא? אז הנה, את יכולה, ואני אכעס מאוד על מי שמציקה לך כל כך וחושפת אותך להתמודדויות מורכבות וקשות, ורק אחבק אותך, מירי שלי, ואלחש לך, כמו פעם, כשהיית ילדה: "טוב שבאת לספר לי, מירי'ה".

חוט מסובך בקולי

כותבת: הודיה

בת שלושים' אימא לשניים:

רק היום, כשאני אימא בעצמי, משחקת עם שרה ואליהו שלי, אני מרשה לעצמי להרגיש את כל מה שלא היה לי בעשר שנות הילדות שלי, מכיתה ג' ועד לנישואי, כשהייתי בפנימייה. אבא נפטר, ואז פתאום גם את נעלמת לנו, לא יכולת להחזיק יותר את הבית. שלחת אותי ואת מיכל לפנימייה, ואביתר עבר בכלל לבני ברק.

באת לבקר אותנו, וגם הבאת לנו ממתקים יותר משכל בת פנימייה ממוצעת זוכה להם. אבל לא היה לנו בית. לא הייתה לי פינה חמה שהיא שלי ורק שלי, לא היו לי רגעים שבהם היית זמינה, ובלילה אחד, כשחלמתי חלום בלהות מזעזע, ורציתי לרוץ לספר למישהי, לא היה לי לאן לרוץ. למדתי לחלק את חיי לכולם. למדתי שאין מקום שהוא שלי ועבורי, למדתי שאני מכבידה ושלך אין כוח לגדל אותי. וזה היה קשה.

בליל שבת האחרון, כשבאנו להתארח אצלך, ישבתי עם הילדים על השטיח ונזכרתי בימים הטובים ההם... לפני שאבא נפטר. חשבתי על אימא החמה שהיית לנו, על השמחה שלך לקחת אותנו לגן, ועל הקוקיות שהיית עושה לי בכל בוקר.

חשבתי על אבא שהיה מרים אותי עד למשקוף של הדלת בכל בוקר, על המוזיקה שהייתה מתנגנת בכל יום שיש וואבא שרוצה שנלמד כבר את כל המילים בשיר 'חביבי' כדי שנשיר אותו: "אב הרחמן ישלח משיחו הנאמן", ובגלל זה ברחתי לחדר, לא יכולתי לנשום מרוב כאב.

אני יודעת שאסור לי להאשים, חס וחלילה, אני לא מאשימה. רק מספרת לך על הכאב שלי, שהולך אתי ביום יום. שאני מרגישה שלעולם אסור לי לומר לשרה שקשה לי משהו, כדי שהיא לא תרגיש שקשה לי אתה, כי זו הרגשה איומה לילד, להרגיש שלאימא שלו קשה אתו. ככה אני הרגשתי, בכל אופן, וזה מכביד עלי. התחושה הזו, מהעבר, נכרכת אחריי גם היום, ואני רוצה לשחרר אותה.

את יקרה לי, אימא, מאוד. אבל השאלה הזו... לא נותנת לי מנוח. באמת היה כל כך קשה לגדל אותי?

הודיה

הודיה בת יקרה,

השם יברך אותך שאת כותבת לי את כל זה. לא הייתי מאמינה שככה את מרגישה כל כך הרבה שנים. אני התייעצתי הרבה, וגם היום אני מתייעצת ומודה על זה להשם. אני יכולה לומר לך כך: לא היה לי קשה לגדל אותך. היה לי קשה לגדל. אבא ז"ל נתן לי המון משענת בחיים, וכשהוא נלקח, נלקחה לי המשענת הזו. זה לא קשור אלייך. את היית ילדה של ברכה אמיתית, כזו טובה, כזו עוזרת, לא מתלוננת לא מפריעה כמעט. אבל לי היה קשה מאוד, כי ככה השם הטוב רצה. ועוד יותר היה לי קשה שהלכת, ושמתחת החיים של הבית נעלמה כמעט לגמרי, אבל רציתי אותך שמחה עם ילדות ולא עצובה עם אימא אלמנה צעירה.

וזה טוב שתדעי, הודיה, את היית טובה, היית יקרה, היית חשובה לי מאוד. הקושי היה שלי. ואני אוהבת אותך ומקווה שהשם ירפא את הפצעים האלו לכולנו. אימא

חוט של מן פלוט

כותבת: יפה מירון

בת עשרים וארבע, פקידה במקצועה, אימא לילד:

לאמי היקרה בעולם,

את יודעת, אולי באמת זו הזדמנות לכתוב לך את מה שמעולם לא העזתי לכתוב לך, אימא.

כמה אני אוהבת אותך.

את אימא כל כך רגילה, כך אמרת לי המון פעמים, במיוחד כשחזרת מאספות הורים שבהן התכווצת, כנראה, בין האימהות המורות והמפקחות והחשובות שהבנות שלהן למדו בכיתה שלי, ולא הבנת למה הכניסו גם את המשפחה שלנו לכיתה כל כך 'פרוטקציונרית', אולי כדי לאזן.

אז נכון, את אימא כל כך רגילה. אבל את לא הבנת, סליחה שאני אומרת לך ככה, אימא, את לא הבנת שרק אותך אני רוצה לאימא שלי. שלא חיפשתי, לא חיפשתי שום דבר אחר. נכון, את עבדת בעבודה פשוטה, ואני הייתי מזמינה חברות נוצצות. את לא ידעת כל מיני מילים שאני כן ידעתי, ובטח לא אנגלית. כשאחת השכנות ידעה רק אנגלית, היית קוראת לי לדלת שאתרגם לך, והרגשת פשוטה.

תמיד ברגעים האלו רציתי לחבק אותך ולומר לך, את לא מבינה כמה את מדהימה, אימא. כי בשבילי - רק את היית אימא שלי, רק את עודך אימא שלי. עם עוגת השמרים הכי מהממת בעולם, עם המבט הכי אימהי. ואתך אני צריכה, רק אותך, ומאושרת שאת אימא שלי.

אוהבת,

יפה

יפה היקרה,

תודה רבה,

חיממת לי מאוד את הלב.

את באמת בת מיוחדת.

אימא

חוט של מושלמות במחלוקת

כותבת: מלי
רואת חשבון, אימא לחמישה

זה היה אושר לא נדלה וקירב אותנו והשביע אותנו כל כך. תמיד ידענו שיש לנו על מי להישען, ועכשיו אני צריכה טישו, כי הילדים שלי חוזרים לבית ריק, או יותר נכון, מחכים מאחורי דלת סגורה, וכשאני מגיעה מרוטה ועייפה וצריכה להזדרז להשכיב אותם לישון כי יש לי לקוחות פרטיים אז... אז אני מרגישה אימא הכי איומה בעולם. בקושי מעט זמן גינה, סיפור קצר לפני השינה ואפס ריח של ארוחת צהריים כשחוזרים הביתה בארבע.

האמת היא, שבחורף, לפני שאני יוצאת מהבית, אני שמה על פלטה שמכוונת לשעה שלוש וחצי, את הסיר שהכנתי אתמול, כדי שנגיע לבית שיש בו ריח, כדי שנגיע למה שבשבילי זה ב י ת. אבל בקיץ זה מתקלקל. פעם ביקשתי משכנה, שתיכנס לחמם בשלוש וחצי. אבל האמת שאני מתביישת שהיא תראה את הבלגן הנוראי הזה בבית שלנו ומוותרת על הריח. אז מה, אימא, יש לך מה לענות לי? איך אפשר להרגיע אותי בעניין ה'בעיה' שלי שהייתה לי אימא מושלמת?

הבעיה של אימא שלי, שהיא הציבה רף גבוה מדי לאימהות שלי, שאני לא מצליחה לעמוד בחצי ממנו. אני עובדת שמונה שעות ביום, במשרד עו"ד, ועוד בצורה פרטית בשעות הערב. ברוך השם וחייבים פרנסה. אבל כשאני מחזירה את הילדים שלי מהמעון... טוב, להתחיל את המכתב?

אימא יקרה שלי, כשאני מחזירה את הילדים מהמעון ופוגשת בבית את הגדולים' שמחכים לי מאחורי הדלת, אחרי שהגיעו מהצהרונים, ואני מסובבת את המפתח כשככה, חמשתם מושכים לי מכל הכיוונים, אני מחכה לראות אותך עומדת בפתח, מקבלת את פניי, בסינר הקבוע עם הרקמה הזו של הענבים, כמו בכל יום שחזרתי הביתה מהלימודים. אני מחכה גם לחיוך שלך, ל'שלום מלינק'ה שלי, לנשיקה ולריח.

"תריחי, תריחי", היית צוחקת אלי, ואני הייתי צריכה לנחש. כל יום משהו חדש התבשל לו. לעולם לא מאתמול. ואני הייתי יושבת ומספרת חוויות עד שברוכי הגיעה, ושרי, ואחר כך הבנים, וישבת אתנו להכין שיעורים. ככה כל יום.

הוי מלינק'ה שלי,

את באמת חושבת שאני אצליח לכתוב מכתב ברמה שלך? אני לא אצליח. משמח אותי לשמוע שאת זוכרת כמה טוב היה לך כילדה. היום, כששומעים כל כך הרבה תלונות על ההורות הלא מספקת, את אבן אור זוהרת בשבילי.

נחמד שאת צובעת את העבר שלך בוורוד נוסטלגי, מתוקה שלי, אבל את שוכחת. את שוכחת את הימים שיצאתי ולא היה לך שמץ של מושג איך להסתדר, וגם לא לשרי, ושתוכן ייבתן ליד הדלת הנעולה ולא הסכמתן ללכת לשכנים, כי חוק בל יעבור הוא שאימא בבית, ומי יודע מה קרה לה, שהיא יצאה, אפילו שהיא הסבירה לכן את זה מאתמול.

את שוכחת לאיזה פינוק זה הרגיל אתכן. את שוכחת את כל הימים שהייתי כעוסה ועצבנית ועייפה ולא יכולתי להקשיב לך אלא הלכתי לישון או לקרוא עיתון, ובכלל איך התביישת לספר למורה בכל תחילת שנה ש'רק אימא שלי לא עושה שום דבר' ולשמוע את הקלישאה ש'אז מי מכבס? מי מבשל? מי מדיח כלים?' את שוכחת איך היית מאנפפת בשקט, כי זו הייתה ממש חוצפה, "למה שאני אסדר את החדר אם את ממילא בבית?" אז מה, מלינק'ה, הילדים שלך זוכים באימא שהשם חנן אותם בה, בדיוק כמו שמתאימה לצרכים שלהם ולתהליכים שהם צריכים לעבור בחיים שלהם. מרוב שיש לי זמן פנוי בשפע, קראתי ספר יפה, ומופיע שם משפט, שהשם ברא לנו חסרים כדי שנצמא ונערוג אליו, וגם לילדים שלנו יש חסרים בדיוק בשביל זה. אז הילדים שלך יצמחו ממה שאת נותנת להם, ויצמחו ממה שאת לא נותנת להם, בדיוק כמו שאת לומדת להודות על מה שנתתי, ועל מה שלא נתתי. ואם את צריכה מדי פעם שאבוא, רק תגידי ואבוא בשמחה.

אימא

"תגידי, אימא, באמת יום יבוא וגם אני אדע להכין כאלו פלפלים ממולאים?"

"נראה לך? מה פתאום, כי אז מה ייחד את הפלפלים הממולאים שלי? את מתהדרת מצוין בפשטידת האורז שלך."

אימא – הכוח המשפיע

דינה קורול (M.A), פסיכותרפיסטית:

יחסי אם-בת מתאפיינים מיסודם במורכבות המקפלת בתוכה אהבה, הערכה, הנאה, מסירות, חרדה, אחריות, אשמה ואולי חשוב ומשמעותי יותר מכול: קשר נפשי עמוק, עוצמתי ואינטנסיבי. אותו קשר הדדי המזין, המעניק חיות והמחבר עלול לפעמים להיות רווי פגיעות, כעס וכאב. למה זה בעצם קורה? אימהות ובנות חולקות ביניהן הרבה דברים משותפים אפילו שבמבט שטחי זה לא תמיד נראה כך (במיוחד אם מדובר בנערה סוערת המאתגרת את אמה ברצונותיה השונים כל כך משאיפותיה של האם). אימהות ובנות כמהות לאהבה, הבנה וכבוד. לא משנה אם יש להן נקודות ראייה מנוגדות, דעות רחוקות זו מזו כרחוק מזרח ממערב כאשר כל אחת משוכנעת שהצדק אתה.

טבעי לקבל את הקביעה הזו כאשר היחסים בין אם לבת מתנהלים על מי המנוחות. האתגר הוא להתחבר לצורך משותף באהבה, הבנה וכבוד, בזמנים של קונפליקט וחוסר נחת. האמונה שהאם והבת חפצות בדברים שונים עלולה להשפיע על מערכת היחסים בשלבים מוקדמים של הקשר. לא קל לשנות אותה, אבל עם מודעות ומוטיבציה גבוהות אפשר וכדאי.

בואו נתבונן בסיטואציה אופיינית למשפחות רבות: ילדה קטנה רוצה לאכול קורנפלקס לארוחת הצהריים ואמה אשר טרחה והכינה ארוחה מושקעת ובריאה מאבדת את סבלנותה. "הנה, היא שוב עושה בעיות באוכל. תמיד היא רוצה את הקורנפלקס", מחשבות מעצבנות מתחילות להתרוצץ במוחה, "אני חייבת ללמד אותה מי הבוס כאן. אי אפשר לעשות בבית הזה כול מה שעולה על רוחה". את ההמשך כל אחת יכולה לדמיין לעצמה.

זה בסדר שהילדה רוצה קורנפלקס, וזה גם בסדר שאמה רוצה שהיא תוכל ארוחת הצהריים שעמלה עליה. אבל יותר מכול, יותר מרכיבי המזון החיוניים, הילדה זקוקה לאהבה, הבנה וכבוד. האם יכולה להגיד לבתה: "אני יודעת כמה את אוהבת קורנפלקס וכמה מתחשק לך לאכול אותו כל יום בוקר, צהריים וערב. אני גם יודעת שלא בריא לאכול רק קורנפלקס לארוחות. מה את בוחרת לאכול ממה שהכנתי היום?" זאת דוגמה אחת לקשר המעביר את המסר הרצוי, וקיימות, כמובן, עוד הרבה דרכים לעשות זאת.

ייתכן שבמהלך החיים המשותפים אימהות ובנות ייצרו שפה שונה, שפה שמחדדת את העימות ומעצימה את הפער הקיים ביניהן. גם בגיל מבוגר אפשר לאמץ דפוסי תקשורת חדשים, מחברים יותר ומחזקים את הקשר הבריא. אני חושבת שהמושכות נמצאות בידיה של האם, לא משנה אם בתה היא בת שלוש או בת עשרים ותשע. בכל גיל לאם יש יכולת השפעה עצומה על בתה. האם מסוגלת להוביל את השינוי ליחסים שבהם התקשורת תהיה מבוססת על אהבה, הבנה וכבוד. אני מקווה ומאמינה שהבנות ירצו להצטרף, הלא זה מה שהן מחפשות בדיוק כמו אימהותיהן. ולבסוף, חשוב לציין עוד משהו קטן אבל משמעותי ביותר: איש לא הבטיח לנו שהמסע המשותף לקשר בריא ומאוזן יותר יהיה קל. ובכל זאת הוא שווה את המאמץ.

חוט של אכפה

כתבת: שרי
בת שלושים, אימא לארבעה

לאימא היקרה,

אני מתרגשת מההזדמנות לכתוב לך על הקשר שלנו. מההזדמנות למצוא את הרגעים האלו, בסתם יום של חול, כדי להגיד לך מעבר ל'מושי קיבל מאה' ו'ליעלי נפלה שן'. אפילו מעבר לאורחים לשבת ולאין הבריאות ומה שלום סבתא. זה כאילו מחייב אותי לעצור ולהתבונן על הפלא הזה שנקרא אימא.

לפעמים, במהלך הימים, כשאני מתלבטת איך להתנהג עם אחד הילדים, או סתם עייפה ומחפשת כוח לסדר שוב את הסלון או להקריא ספור לפני שינה, אני חושבת עליך. על מה את היית עושה במקומי, על איך היית חושבת שנכון לנהוג. אני מתיישבת על הספה בסלון אפילו שהיא זרועה משחקים ומדמיינת לי שאני שוב ילדה קטנה שלך, ומותר לי לנוח עכשיו.

אני לא יודעת עד כמה את יכולה להבין, אבל את אימא היחידה שלי בעולם, אפילו שאני אחת ממש בנות שלך, והסבלנות והחום שהרעפת עלי והרעפת בבית, נותנים לי ביום שלי כל כך הרבה כוח.

אני חושבת לעצמי, שמעולם, כאימא, כשאני כבר מבינה מה משמעותה של אימהות, לא אמרתי לך תודה, כזו עמוקה, מבינה, מעריצה. אני חושבת שמעולם לא אמרתי לך את המילים האלה, הפשוטות, שמעלות לי את הדמעה לעיניים: אימא, אני אוהבת אותך.

שרי

שרי יקרה,

כל כך התרגשתי לקבל מילים כאלו ביום חול פשוט. אני חושבת שמהמקום שלך היום, כאימא, רואים מה שלא רואים משום מקום אחר, ובאמת לומדים להעריך. גם אני מתגעגעת לא פעם לימים האלו, שכולכם הייתם קטנים שלי, זוכרת שאמרתי לך שבשביל אימא, ילד תמיד נשאר ילד? אז אני שמחה כל כך שאת מסוגלת לחשוב ולהתמלא כוח מהזיכרונות ומהדמיון. אני מקווה שאמרתי לך את המשפט הזה כשהיית ילדה.

היום מדברים כל כך הרבה, שצריך להגיד את זה לילדים, פעם זה היה פחות מודע. אבל הנה, גם היום את ילדה שלי ואני אומרת לך: אני אוהבת אותך.

שלך,

אימא

חוט כורז

כתבת: שירה
בת עשרים

לאימא היחידה שלי,
מהבת היחידה שלך

לבת היחידה שלי,

אולי יום אחד תסכימי לספר לי קצת יותר איך זה להיות בת יחידה? לפעמים אני חושבת כמה את מנסה לגונן עלי, שאין לך עוד אחיות, וכאילו זה מתהפך, במקום שאני אדאג לך - את דואגת לי...

האמת של החיים

חני וינרוט, מרצה ומחברת הספר 'בארץ החיים',
במכתב לשירה שלה, בת המצווה.

בת שלי,

היום את בת מצווה. היום אני יכולה לדבר איתך כאישה לאישה, יש משהו מהותי ושונה בין ימי ההולדת של השנים שחלפו לבין יום ההולדת הזה.

עכשיו כשאת כבר גדולה, אני יכולה לגלות לך כמה סודות, מאימא לבת, מאישה לרעותה.

נכון תמיד סיפרו לך שצריך להקשיב ולציית?

אז בואי קרבי אלי בת, בשקט בשקט אספר לך שיש דבר כזה אינטואיציה נשית, זה הקול של הלב.

לפעמים, יהיו מצבים בחיים שהדבר הנכון הוא לכבות את הקולות מבחוץ ולהקשיב רק לקול שלך, גם אם זה סותר.

נכון לימדתי אותך לוותר?

יהיו זמנים בחיים בהם התפקיד שלך יהיה לעמוד על שלך, להתעקש, לדבוק בערכים ועקרונות וממש לא לוותר.

נכון סיפרו לך שיש כללים?

אני רוצה ליידע אותך שתמצאי את עצמך במצבים מעניינים, מיוחדים וייחודיים, שאף אחד לא הכין אותך אליהם ולא יהיו בנמצא כללי התנהגות ותגובה מוכנים.

תצטרכי להפעיל שיקול דעת ועצמאות ואחריות, הרי כמו שאמרנו, את כבר ילדה גדולה. להגיד רק אמת זה חשוב תמיד אבל זה לא סותר את זה שבשביל להשכין שלום ולעשות טוב על הלב של מישהו, נכון לפעמים וראוי לספר חלק מהאמת או לייפות אותה.

הכל תלוי ברצון?

זהו שלא ממש. יש מקום גדול לרצון אבל לאו דווקא שלנו אלא רצונו של מקום, ולכן בשביל להצליח לא מספיק לרצות אלא לשכנע את השם בשמים שכדאי גם לו לרצות.

חברות זה לנצח? אהבה זה בלי תנאים?

זה לא ככה באמת. בשביל שיאהבו אותך באמת, תאהבי, תתמסרי, תקבלי בחזרה, וגם אם לא, לא נורא.

נכון ביקשתי ממך להיות חזקה?

אז תני לי להבהיר בפניך את הנקודה: חזקה זה גם היכולת להביע חולשה. כשתבואי ותגידי "קשה לי, אני צריכה עזרה", אני אעריך את זה פי כמה.

נכון שלפעמים בא לך להיות קצת פחות רגישה?

יקרה שלי, הרגשות הם הכוח שלך, הם היתרון שלך על פני האחרים. לכי עם הלב, תני לו לספר לך משהו על עצמך כי אין רגש טוב ורגש רע, את כולם ברא האל וכולם פה כדי לשרת את אותה מטרה.

את רוצה שכולם יהיו מרוצים וזה הגיוני אבל אין באמת דבר כזה. בכל בחירה שלך את מוותרת על מאתיים או יותר אפשרויות אחרות, ולכן זה סביר שחלק יהיו מרוצים פחות וחלק יותר. את רוצה הרבה? רוצה הכל? איזה יופי! לרצות זה בריא, זה אומר שהכל בסדר אצלך אבל זה לא אומר שהכל יקרה ויתממש ויתגשם ולמרות זאת, בבקשה אל תפסיקי לרצות.

נכון אמרתי לך שאימא תמיד תהיה איתך? אני לא באמת יכולה להיות בכל מקום ואף אחד לא חי לנצח, אבל אני אהיה איתך במובן היותר משמעותי ועמוק, אני אהיה איתך בדרך שהתוית לך, אהיה לך לעולם כמסך גדול בתוך הראש שכתוב עליו באותיות גדולות "אני מאמינה בך ובכוחות שלך להצליח".

את חושבת שמי שאוכל תפוח יש לו כוח?

שמי שישן בזמן מספיק יותר?

אז בואי אני אגלה לך סוד אחרון להיום, כוח אמיתי הוא בכלל הכוח של האהבה. לחם לא יתן לך מה שנשיקה תיתן, מים לא יתנו לך מה שחיבוק, אקמול לא ירפא אותך כמו אכפתיות. ויש לי עוד הרבה להגיד אבל בעזרת השם יהיו עוד מליון הזדמנויות ובינתיים רק אסכם ואומר שזה נראה קצת מסובך אבל זה בדיוק ההפך. אולי לא הכל את מבינה עד הסוף.

לגלות לך משהו? גם אני לא. ברוכים הבאים לעולם המבוגרים. לא פשוט תמיד, לא מובן מאליו אבל מלא משמעות, צמיחה ויצירה.

אוהבת, אימא

חוט של

כתבת: שולי

בת עשרים ותשע, אימא לשלושה

לאימא היקרה,

אני לא ממש מעזה לשאול... אבל איך זה שפעם, בכלל לא היו מודעים לכל החום והאהבה שאמורים לתת לילדים?... אני משתדלת לכתוב בכבוד אימא, אבל זה יושב לי על הלב המון זמן. איך את משננת לי כל הזמן להתנהג עם יענקי בסבלנות ולתת לציפי את הזמן שלה?

זה לפעמים מתבלבל לי, אימא, ואני ממש ממש מקווה שלא פגעתי או ציערתי עכשיו, אני כל כך רוצה להבין וללמוד...

שולי

@5=שולי יקרה שלי,

את נוגעת בפצע פתוח, אבל אני כל כך שמחה שהעזת לפתוח את הנושא הזה. היום, כשאני מביטה על החיים, על מה שנתתי לך, על מה שהייתי יכולה או שאתם הייתם צריכים, אני עושה את חשבון הנפש שלי וכואב לי מאוד...

מה שאני מייחלת הוא שאת לא תטעי את אותן טעויות שלי, ולכן, לפעמים מעירה לך. מנסה להאיר.

לפעמים אני וחברות שלי מעלות תהיות על דרכי

החינוך השונות של היום ושל פעם, ועל כך שבכל דור המודעות לנפש הולכת וגדלה. מה שאני נתתי זה לא מה שהוריי יכלו לתת... הם חיו בהירדרות גדולה יותר, וחום ואהבה בכלל לא היו בנמצא, ומה שאני נתתי זה לא מה שאתם תיתנו...

דור דור והתיקון שהוא עושה. כואב לי על מה שלא נתתי לך, אני מנסה להשלים חלק מזה אצל הנכדים, וחלק להחזיר לך עכשיו, כשאת גדולה ובוגרת. עוד תקבלי ממני?

מחבקת אותך

אימא